

Ikke for at være bussemand, men

Det sagnomspundne væsen – den urovækkende bussemand – synes i nutiden at kunne sidestilles med et andet – *busmanden*. Eller rettere buschaufføren for ikke at kønsdiskriminere.

Af Emma Saxe

Børn og bussemænd

Den nok så kendte Ludvig Holberg skrev engang "at true

[paverne] med et Concilio, var det samme, som at true Børn med Bussemænd". Og nu er jeg hverken pave eller barn, men alligevel gruer jeg for sidstnævnte – ikke mindst i dens moderne form. Derfor får jeg lyst til at spørge, om Holberg i virkeligheden mente busmænd? Jeg ville være i tvivl, hvis ikke jeg vidste, at et sådant skræmmende væsen endnu ikke eksisterede i det holbergske København. Jovist fandtes der dengang måder at transportere mennesker rundt i den levende by, men nutidens melongule Movia-mareridt er ikke for børn.

Og ja, jeg indrømmer at min karikatur, der stempler københavnske buschauffører som bussemænd, er barnlig og imidlertid gør *mig* til bussemand. For en bussemand er også en, der

dumstolt irttesætter nogen, gerne på vegne af andre. Det er ellers ikke hver dag, jeg klandrer folk, der i bund og grund passer deres arbejde. Desuden er det heller ikke alle busmænd, der er bussemænd. Der findes, har jeg hørt, nogle venligtsindede, om end ikke andet så tilforladelige buschauffører. Det kan derfor være farligt at generalisere. Men jeg synes alligevel, at der er noget om snakken, hvorfor jeg fortsætter med at fiksere på bussemænd.

Med sur på tur

På mine busture i det københavnske har jeg ofte tænkt, om det er en del af buschaufførens jobbeskrivelse at være mavesur og mandagsramt alle ugens dage. Det blev tydeligt for mig, da jeg tog mig i at føle mig velkommen i Bus 26 mod Sankt Annæ Plads. Jeg følte mig sågar en smule opløftet. Mest af alt, fordi det hører til sjældenheden og står i skærende kontrast til de gange, mine medpassagerer og jeg er blevet hundset med, råbt ad og ignoreret af buschauffører.

Jeg glemmer for eksempel ikke en dag, hvor en chauffør hysterisk skreg af mig, da jeg ikke styrtede hurtigt nok ind i bussen ved Peter Bangs vej. Det skyldtes, undskyldte jeg, at der nogle meter væk stod en ældre dame, som ville med, hvorefter buschaufføren udbrød "Du skal fucking ik' bestemme, hvem der skal med. Er du med?". Halvchokeret svarede jeg hende rapt igen og fik fintfølelse sagt "Hvem fanden tror du, du er? Så find dog et andet job!". Og det

burde nogle chauffører måske overveje.

Det er erfaringer som disse, der giver mig lyst til at give busmændene en fælles opsang, men selv hvis jeg råbte op, ville det nok ikke afhjælpe problemet.

Nogle ville nok sige, at jeg bare kunne finde en alternativ måde at komme fra A til B på, hvis det var så rædselsfuldt at være med sur på tur. Men som anti-klimatosserne nægter jeg at ændre adfærd. Eller.

Kør ikke busmanden ned

Med Holbergs *Jeppe På Bjerget* in mente tænker jeg, at jeg kun har konstateret, at chaufførerne er, for at sige det på godt gedigent jysk, trælse, men jeg spørger ikke hvorfor. Én forklaring kunne være, at de er pressede af krævende køreplaner og stressende storbyimpulser. Triumferende Babboe-cykler. Evigt vej arbejde. Brianbilens gassen op. Men der er også en anden forklaring.

For hvis det passer, at smil smitter, må skylden delvist placeres hos en som mig – en passager. Jeg må derfor se indad og erkende, at jeg til tider opfører mig som bussemand i den kollektive trafik, og derfor vil jeg, måske mere i afmagt end af lyst, smile til min buschauffør næste gang jeg prøver Movia-lykken. For der er jo ingen grund til at køre hinanden ned i trafikken. Det kan vi trygt lade busmændene om. Eller.